

Ardif

UITVINDER VAN BUITENGEWONE MECHANISCHE DIEREN

'Kunst is heel veelzijdig. Voor mij is het een manier om de weg te vinden naar mijn fantasie. Door de kunst ben ik werelden gaan bedenken en gaan beseffen dat ik in een denkbeeldige wereld kan leven via street art, waardoor ik de wereld waarin ik leef kan accepteren.'

Hij noemt het *mechanimals*, mechanische dieren. Het zijn fantasiewezens, deels dier, deels mechanisch wezen, en hebben zowel iets menselijks als iets futuristisch. Ze zijn geboren uit complexe en prachtige architecturale constructies. De figuren van Ardif zijn werkelijk uniek in het wereldwijde scala aan straatkunst. Ardifs ingenieuze geest werkt aanstekelijk, vindt weerklank bij volwassenen en kinderen, die worden betoverd en gefascineerd door deze mysterieuze en bijzondere hybride wezens die in de straten van Parijs en daarbuiten naar hen turen. Met deze wezens heeft Ardif de wereld veroverd.

'Ik ben geboren in 1986 in Parijs. Van jongs af aan ben ik door mijn moeder meegenomen naar musea, kunstgaleries en tentoonstellingen. Ik ben opgevoed met veel aandacht voor kunst, met meesterwerken uit alle perioden, animatiefilms en stripboeken, alles wat mijn verbeelding prikkelde. Ik hield van de films van de Japanse regisseur Hayao Miyazaki. Mijn kunst is vooral ontstaan door andere kunstenaars te leren kennen en door hun werk te bestuderen,' herinnert hij zich.

De mechanische elementen die in zijn werk te zien zijn, verraden op hun beurt zijn studie architectuur, met name zijn interesse in moderne en minimalistische architectuur, zijn fascinatie voor gotische en klassieke structuren en de invloed van kunstenaars als Constant Nieuwenhuys, de Archigram Group, Lebbeus Woods en de meesters van 'land art', zoals Christo en Jeanne Claude. Dit alles combineert hij met zijn onbedwingbare passie voor de natuur en dieren.

Hoe is hij op het idee voor zijn fantastische mechanimals gekomen?

'Ik weet het niet meer precies, maar ik denk dat ik de eerste – een kat – zomaar schetste aan een tafel in een Parijs café. Pas later besepte ik dat ik iets aparts had bedacht. Er volgden nog vier of vijf. Mijn fantasie is vaak zelfs voor mijzelf onvoorspelbaar. Ze gaat alle kanten op en ik heb er geen controle over. Automatisch pikt ze de versnellingen op, de machines, de ideale steden die ik in mijn hoofd had als student. Uit een schets kwam een uitvinding voort. Zelfs nu, als ik teken, begin ik altijd met een

BUTTERFLY MECHANIMAL. Parijs, 2018. Deze muur beschilderde ik voor mijn solotentoonstelling 'Mechanimaille' in de galerie Le Lavomatik.

‘Mijn fantasie is vaak zelfs voor mijzelf onvoorspelbaar. Ze gaat alle kanten op en ik heb er geen controle over. Automatisch pikt ze de versnellingen op, de machines, de ideale steden die ik in mijn hoofd had als student.’

dier. Pas later, als ik de hoofdfiguur al geschetst heb, werk ik het mechanische deel uit, de “mechano-architectuur”,’ legt hij uit.

Ardif, die altijd een zwak heeft gehad voor het dierenrijk, herinnert zich: ‘Ik ging graag naar natuurhistorische musea, speelde met dierenfiguren, was gefascineerd door de grote beelden en zoömorfe beeldhouwwerken die ik ontdekte in grote Parijse paleizen en tuinen. Ons gezin woonde een tijdje in de buurt van het Bois de Vincennes, waar de grootste dierentuin van Parijs ligt. Ik was er vaak en zat uren naar de dieren te kijken. Ik vond alle texturen, vormen, formaten en kleuren interessant. Zelfs nu loop ik nog over van inspiratie als ik naar dieren kijk.’

Ardif werkte ongeveer vijf jaar in de architectuur toen hij in aanraking kwam met straatkunst. ‘Ik zocht een plek in de stad voor het soort perfectie dat ik had gevonden in de architecturale utopie van de ideale stad. Ik was op zoek naar kunst... en die vond ik in straatkunst. Parijs is een zeer stimulerende stad en een magneet voor getalenteerde jonge mensen. Ik besepte echter al snel dat mijn wezens anders waren dan het werk van anderen, juist omdat hun mechanische kant perfect aansloot op hun vacht, veren, poten en de contouren van hun lijf. Dus besloot ik mijn werk openbaar te maken en na een tijdje nam een galerie contact met me op. Daarna werd alles gemakkelijker en kreeg ik erkenning als kunstenaar,’ vertelt hij.

Omdat street artists niet altijd worden gedoogd, moeten ze soms hun toevlucht nemen tot de illegaliteit. Om met dit soort situaties om te gaan, heeft Ardif een bepaalde techniek ontwikkeld: eerst scant hij de tekening die hij op papier of canvas heeft gemaakt, vervolgens drukt hij die af op speciaal papier dat hij snel op een muur kan plakken met een lijm die hij zelf maakt. ‘Als ik geen toestemming heb, is dit de eenvoudigste methode. In de toekomst wil ik me echter focussen op grote murals, waarvoor toestemming nodig is omdat het veel tijd kost ze te maken en dat dus onopgemerkt kan. Toch moet street art haar geïmproviseerde karakter behouden, haar essentie: het fundamentele aspect van verrassing en onvoorspelbaarheid. De kunst mag niet worden beperkt door regeltjes. En ik wil mijn boodschap niet opdringen aan mensen die naar mijn werk kijken. Ze moeten het op hun eigen manier interpreteren. Ik denk dat dit het meest wonderbaarlijkste is van de kunst die je op straat kunt ontdekken!’ zegt hij vol overtuiging.

ELEPHANT MECHANIMAL. Amsterdam, 2020. Dit werk is geschilderd voor een tentoonstelling in de Amsterdamse GoGallery. ‘De huid van de olifant heeft een speciale textuur, die lijkt op steen. In deze mural wilde ik het oppervlak laten barsten, als reminder aan de kwetsbaarheid van dit koninklijke en sterke dier.’

Van boven naar beneden en van links naar rechts: DRAGON MECHANIMAL. Parijs, 2019. - SEAHORSE MECHANIMAL. Fréjus, Frankrijk, 2018. - CAT MECHANIMAL. Caen, Frankrijk, 2018. - OWL MECHANIMAL. Düsseldorf, Duitsland, 2021. - KOALA MECHANIMAL. Parijs, 2020. - LION MECHANIMAL. Orléans, Frankrijk, 2019. - FLAMINGO MECHANIMAL. Londen, 2018, in samenwerking met Mattieu. - MANDRILL

MECHANIMAL. Wenen, 2020. - PANGOLIN MECHANIMAL, Parijs, 2020. - ZEBRA MECHANIMAL. Nantes, Frankrijk, 2020. - PANDA MECHANIMAL, Parijs, 2018, in samenwerking met Dark. - RAPTOR MECHANIMAL. Parijs, 2020. - TIGER MECHANIMAL. Grenoble, Frankrijk, 2019.

26 - LADYBUG MECHANIMAL. Parijs, 2019. Ik bracht dit plakkaat aan vlak voor mijn atelier in Parijs.

27 - PENGUINS MECHANIMAL. Parijs, 2019.

Ardif beschouwt zichzelf als milieuactivist. 'Ik houd van alle dieren, van zoogdieren, vissen, insecten en vogels. Ik houd van alle soorten, in al hun diversiteit, omdat ze allemaal essentieel zijn voor een optimale kringloop van de natuur. Mijn kunst komt voort uit mijn liefde voor de natuur en mijn drang om haar te beschermen. Ik toon mijn werk in de stedelijke wereld, om de belangstelling van de mensen voor dieren te wekken en hun te laten inzien dat zonder dieren ook de mensheid tot uitsterven gedoemd is. Door muren te beschilderen met deze beelden, die mettertijd zullen verdwijnen, laat ik zien hoe kwetsbaar ook hun leven is,' filosofeert hij. 'Toch geloof ik dat een balans tussen de natuur en de geïndustrialiseerde wereld haalbaar is; ze kunnen naast elkaar bestaan, net als in mijn tekeningen. Daarom wil ik met mijn mechanische dieren de fantasie prikkelen, ze symbool maken van een nieuw positief denken dat leidt tot respect voor het milieu en een besef van de noodzaak om dat te beschermen, maar ook als een middel om een fantasierijk, intrigerend en bijna sprookjesachtig universum te betreden.'

En wat zijn je plannen, wat is je missie?

'Ik houd van reizen en wil mijn kunst overal mee naartoe nemen, zodat ze kan bijdragen aan de opbouw van een betere

wereld. In de toekomst wil ik niet alleen gigantische muurschilderingen maken, maar ze ook combineren met sculpturen en elementen die een dimensie toevoegen aan de mechanische onderdelen en zo mijn wezens nog dynamischer maken. En ik wil dat ze op straat staan, want daar bereikt de boodschap echt iedereen op een echt gelijkwaardige manier,' zegt hij verlangend.

Ardif put veel voldoening uit het feit dat zijn kunst ook kinderen aanspreekt. 'Dat doet me veel plezier en ik hoop toekomstige generaties positief te kunnen beïnvloeden, vooral nu ik zelf vader ben. Ik zou graag willen dat mijn werk bij jonge mensen de interesse wekt voor een dier dat ze bijvoorbeeld nog nooit hebben gezien. En ik hoop dat ze het dan gaan opzoeken in een encyclopedie of boek, zoals ik deed toen ik een kind was, of op internet, zoals ze tegenwoordig vaker doen. Dit alles maakt deel uit van datzelfde mechanisme dat ons allemaal verbindt, dat leidt tot kennis, en van daaruit tot ontdekking en bewustwording. Mijn droom? Dat mijn mechanimals tekenfilmfiguren worden. Misschien op een dag,' zegt hij glimlachend.

